

Ти бѣ въ нокти на тирана,
Плачеше, стенеше! . . .
Дълбока е твойта рана!
Нѣ било що бѣше! . . .

Мжки, тегла и неволи
Вече се прѣкжсватъ;
Твойтѣ чада макаръ голи
Въ свобода възкрѣсватъ.

Страда много толко вѣка,
Страда! Самъ Богъ знае . . .
Нѣ теглото ѝ за човѣка,
Блаженъ кой страдае! . . .

Твойтѣ момци за забрана
Падатъ въ кръвъ убити;
Нѣ тѣ иматъ вечъ Балкана,
Владѣятъ горитѣ.

Радуй се, майко мила,
Лошо се измина;
Ей новъ животъ, нова сила,
Честита година!

О честита на вси равно,
На бѣдни, богати,
На България сам'управна,
На войски, солдати! " 1)

Най-послѣ слѣдъ редица кървави битки побѣдоносното руско воинство шествуваше триумфално до стѣнитѣ на Цариградъ.

1) „Къмъ България“, в. „Българинъ“, Год. I, брой 24. Стих. отъ Д. К. Поповъ.